

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

11 august 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Boris prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Orhei, sediul Telenești din 27 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Sîrbu Boris xxxxx, născut la data de xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.09.2018 – 27.03.2020;

Instanța de apel: 07.05.2020 – 11.11.2020;

Instanța de recurs: 26.02.2021 – 11.08.2021.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Telenești din 27 martie 2020, inculpatul Sîrbu Boris xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art.art.27, 171 alin.(1) Cod penal – la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art.art.27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal – la 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, lui Sîrbu Boris i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la inculpatul Sîrbu Boris în beneficiul statului suma în mărime de 448 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Sîrbu Boris, în seara zilei de 05 iunie 2018, aproximativ pe la ora 23:30, aflând-se în stare de ebrietate produsă de alcool, intenționat, având scopul întreținerii unui raport sexual forțat cu xxxxx, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, deoarece se afla în stare de ebrietate produsă de alcool, la domiciliul ultimei, din satul Xxxxx, raionul xxxxx, prin aplicarea constrângerii psihice, manifestată prin amenințarea cu aplicarea forței fizice, a dezbrăcat-o forțat de unele haine și a încercat să întrețină un raport sexual forțat cu aceasta, însă independent de voința sa, nu și-a putut duce până la capăt acțiunile sale infracționale, deoarece în locuință au intrat vecinii victimei Xxxxx Mariana și Xxxxx Ruslan, care i-au curmat acțiunile sale infracționale.

Tot el, în seara zilei de 07 iunie 2018, aproximativ pe la ora 22:00, aflându-se în stare de ebrietate produsă de alcool, intenționat, având scopul întreținerii unui raport sexual forțat cu xxxxx, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, la domiciliul ultimei, din satul Xxxxx, raionul xxxxx, prin aplicarea constrângerii fizice și psihice, manifestată prin aplicarea loviturilor cu pumnii peste față, cutia toracică și alte părți ale corpului și amenințare cu răfuială fizică, a doborât-o la podea, a dezbrăcat-o forțată de unele haine de pe ea și a încercat să întrețină un raport sexual forțat cu aceasta, însă independent de voința sa, nu și-a putut duce până la capăt acțiunile sale infracționale, deoarece victima a opus rezistență.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, împotriva acesteia a declarat apel, avocatul Ion Luchian în numele inculpatului Sîrbu Boris, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul Sîrbu Boris să fie achitat pe motiv că în acțiunile lui nu sunt întrunite semnele constitutive ale infracțiunilor încriminate.

În argumentarea apelului apărătorul a menționat că, instanța de fond pronunțând sentința de condamnare a lui Sîrbu Boris a dat o apreciere incorectă probelor administrate la caz, luând la baza soluției de condamnare doar declarațiile părții vătămate care sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Considerând ca fiind veridice argumentele părții vătămate și respingând argumentele inculpatului, instanța a motivat concluzia că „inculpatul Sîrbu Boris și-a înaintat poziția de apărare din motivul eschivării de la răspundere penală”, însă o astfel de interpretare contravine alin.(2) art.394 Cod de procedură penală, conform căreia instanța trebuie să-și motiveze și enumere probele, circumstanțele în baza cărora a ajuns la concluzia de a respinge declarațiile inculpatului.

Apărătorul a menționat că, acest incident a fost inițiat de partea vătămată pentru a estorca banii de la el, deoarece s-a îmbolnăvit de o boală incurabilă și i-a cerut bani, însă acesta a refuzat să-i dea.

La fel, instanța de fond nu a apreciat obiectiv declarațiile martorilor (familia Xxxxx), or, potrivit declarațiilor acestora, rezultă că la momentul când au intrat martorii Xxxxx, inculpatul stătea pe scaun în stare de ebrietate și la observațiile lor a plecat acasă,

circumstanțe ce denotă că în situația la care au intervenit forțe independente, nu exista pericol real că inculpatul dorește să săvârșească cu victima un raport sexual forțat.

De asemenea, apărătorul a indicat că, instanța nu a luat în considerație faptul că, partea vătămată pe tot parcursul anchetei a depus declarații contradictorii. Inițial fiind audiată la data de 10.06.2018, de către inspectorul Golban Gheorghe a comunicat că Sîrbu Boris de câteva ori aplicând violența fizică și psihică a forțat-o să întrețină un raport sexual, faptele date fiind la începutul lunii iunie 2018. La 20.06.2018 xxxxx fiind audiată de același inspector afirma că „Sîrbu Boris a venit la ea în stare de ebrietate, dar au stat cu el la masă au servit alcool și el aplicând violența fizică a săvârșit cu ea un act sexual forțat. După ce a violat-o, a amenințat-o”. La 07.06.2018 afirma că „a mai fost violat-o odată, iar la 10.06.2018 când a mai venit la ea a anunțat poliția”.

În ambele cazuri Sîrbu Boris a fost învinuit că, săvârșind infracțiunea, el s-a folosit de imposibilitatea părții vătămate de a se apăra, însă nu și-a putut duce până la capăt acțiunile sale infracționale, deoarece a intrat în casă vecinii Xxxxx Mariana și Xxxxx Ruslan, iar în al doilea caz precum că partea vătămată a opus rezistență.

Apelantul a indicat că, la caz, nu au fost acumulate probe incontestabile ce ar dovedi că inculpatul nu și-a dus intențiile sale până la sfârșit din motiv că au intervenit forțe independente de voința lui și astfel, acțiunile lui Sîrbu Boris nu întrunesc totalmente elementele unei tentative consumate.

La fel, lipsa leziunilor corporale în primul caz și depistarea leziunilor corporale pe cazul din 07.06.2018, a leziunilor corporale neînsemnate, care puteau fi provocate în orice circumstanțe, denotă faptul lipsei constrângerii fizice și a intenției inculpatului de săvârșire a unui raport sexual forțat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, a fost respins apelul declarat ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Sîrbu Boris încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art.art.27, 171 alin.(1) Cod penal – *tentativă de viol, adică tentativa la raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința* și art.art.27, 171 alin.(2), lit. a) Cod penal – *tentativă de viol, adică tentativa la raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, săvârșit de către o persoană care anterior a săvârșit un viol.*

Cu toate că inculpatul nu a recunoscut vina, instanța de apel a considerat că vina acestuia, se probează cu certitudine prin următoarea sistemă de probe analizate și apreciate de instanța de apel prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Xxxxx Xxxxx, declarațiile martorilor Xxxxx Mariana, Xxxxx Ruslan, Xxxxx precum și prin probele scrise: procesul-verbal nr.48 al examinării medicale

de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei în privința lui Sîrbu Boris din data de 10 iunie 2018 (f.d.41-43); raportul de expertiză medico-legală nr. 201820PO150 din 12 iunie 2018 (f.d.62).

Din conținutul probelor analizate supra, instanța de apel a constatat că, anume inculpatul Sîrbu Boris a realizat latura obiectivă a infracțiunii de tentativă de viol a părții vătămate Xxxxx Xxxxx, la 05 iunie 2018 și infracțiunea de tentativă de viol săvârșită de o persoană care anterior a săvârșit o tentativă de viol prevăzută la alin.(1) art.171 Cod penal la data de 07 iunie 2018 (inculpatul nu a fost condamnat pentru nici una din aceste fapte și nu a expirat termenul de prescripție).

Instanța de apel a reținut că, faptele de tentativă de viol asupra părții vătămate Xxxxx Xxxxx și-au găsit confirmare prin probatoriul administrat și analizat supra, și anume prin declarațiile părții vătămate Xxxxx Xxxxx care a indicat direct către inculpatul Sîrbu Boris că a comis acțiuni cu aplicarea constrângerii psihice și fizice în scopul întreținerii unui raport sexual forțat cu aceasta în zilele de 05 iunie 2018 și 07 iunie 2018.

În acord cu prevederile art.101 alin.(1) Cod procedură penală, instanța de apel a reținut că declarațiile părții vătămate Xxxxx Xxxxx coroborează cu declarațiile martorilor Xxxxx Mariana și Xxxxx Ruslan care au indicat că la solicitarea telefonică a Xxxxx precum că Sîrbu Boris „își bate joc de ea”, s-au dus la locuința acesteia, unde l-au depistat pe Sîrbu Boris cu organul genital scos din îmbrăcămintă.

Instanța de apel a indicat că, declarațiile părții vătămate Xxxxx Xxxxx coroborează cu concluziile raportului de expertiza judiciară nr.201828P0150 din 12 iunie 2018, în privința părții vătămate Xxxxx Xxxxx, conform căruia se atestă că s-au depistat echimoze pe peretele abdomenului pe dreapta, 1/3 inferioară coapsă stânga, brațul stâng, care au fost cauzate posibil în termenul și circumstanțele indicate de partea vătămată de la acțiunea traumatică a unui obiect, corp, dur-contondent drept, care poate fi mâinile, pumnii și după caracterul lor se califică vătămări corporale neînsemnate.

La fel, instanța de apel apreciat critic declarațiile martorului Xxxxx, or, declarațiile acestuia nu conțin careva informații asupra circumstanțelor comiterii infracțiunilor de către inculpatul Sîrbu Boris.

În ceea ce privește declarațiile inculpatului Sîrbu Boris, care a negat în totalitate săvârșirea infracțiunilor incriminate, instanța de apel a indicat că declarațiile acestuia au fost combătute prin probele administrate de acuzatorul de stat, și anume prin declarațiile părții vătămate Xxxxx Xxxxx, care au fost apreciate din punct de vedere al coroborării acestora cu declarațiile martorilor Xxxxx Mariana și Xxxxx Ruslan și cu concluziile raportului de expertiza judiciară nr. 201828P0150 din 12 iunie 2018, din conținutul cărora rezultă cert faptul că, inculpatul Sîrbu Boris fiind în stare de ebrietate produsă de alcool la 05 iunie 2018, în locuința victimei a comis o tentativă de întreținere a unui raport sexual forțat, săvârșit prin constrângere psihică, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, însă din cauze independente de voința lui Sîrbu Boris aceasta nu și-a produs efectul, deoarece acțiunile acestuia au fost curmate de Xxxxx Ruslan și Xxxxx Mariana. Ulterior, repetat, la 07 iunie 2018, în locuința Xxxxx, fiind în stare de ebrietate

produsă de alcool, prin aplicarea constrângerii psihice și fizice, aplicând părții vătămate Xxxxx Xxxxx lovituri cu pumnul peste diferite părți ale corpului, doborând-o la podea, după care a dezbrăcat-o forțat de haine, încercând să întrețină un raport sexual forțat, însă din cauze independente de voință lui Sîrbu Boris aceasta nu și-a produs efectul, deoarece victima a opus rezistență.

Cu referire la argumentele apelantului precum că, atât declarațiile părții vătămate, cât și cele ale inculpatului sunt probe egale și nu pot avea o valoare privilegiată una față de alta, instanța de apel a indicat că, atât declarațiile inculpatului, cât și declarațiile părții vătămate au fost apreciate conform criteriilor stabilite la art.101 alin.(1) Cod procedură penală, declarațiile inculpatului nu coroborează cu careva probe administrate la dosar, din care motive, declarațiile acestuia au fost apreciate ca fiind declarative, ca o încercare a acestuia de a evita răspunderea penală, pe când veridicitatea declarațiilor părții vătămate a fost stabilită ca urmare a aprecierii declarațiilor acesteia din punct de vedere al coroborării cu declarațiile martorilor Xxxxx Mariana și Xxxxx Ruslan și cu concluziile raportului de expertiza judiciară nr.201828P0150 din 12 iunie 2018, în urma acestei operațiuni fiind constatată vinovăția inculpatului în comiterea faptelor prejudiciabile imputate.

Instanța de apel a apreciat ca fiind declarativă poziția părții apărării precum că, incidentul dat a fost inițiat de partea vătămată pentru a estorca banii de la inculpat, deoarece era bolnavă de o boală incurabilă, or această versiune a părții apărării nu a fost posibilă de a fi verificată prin careva probe, fiind combătută prin probele administrate la dosar.

De asemenea, instanța de apel a indicat că, carențele subliniate de către partea apărării în declarațiile părții vătămate nu au valoarea juridică probatorie de a combate ansamblul de probe administrat la dosar, și în consecință de a pronunța o sentință de achitare în privința inculpatului pe motiv că în acțiunile lui nu sunt întrunite semnele constitutive ale infracțiunii încriminate.

În acest sens, instanța de apel a precizat că ultima și-a schimbat declarațiile, deoarece nu a înțeles sensul întrebărilor puse de lucrătorul poliție, mai mult la pronunțarea sentinței de condamnare au fost puse nu doar declarațiile părții vătămate, dar și declarațiile martorilor și probele scrise administrate la faza urmăririi penale.

Instanța de apel a apreciat critic și argumentele avocatului privind lipsa leziunilor corporale în primul caz și depistarea leziunilor corporale neînsemnate pe cazul din 07.06.2018, care puteau fi provocate în orice circumstanțe, fapt ce denotă lipsa constrângerii fizice și a intenției inculpatului de săvârșire a unui raport sexual forțat.

În acest context, instanța de apel cu referire la primul episod, a indicat că acțiunea principală a fost însoțită de acțiunile adiacente, constrângerea psihică și profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința, iar faptul că, în privința părții vătămate, nu a fost aplicată constrângerea fizică, respectiv, acțiunea principală nu a fost însoțită de acțiunea adiacentă – constrângerea fizică, nu poate fi interpretat că acțiunea inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În concluzie, instanța de apel a constatat cu certitudine în baza materialelor dosarului penal că inculpatul Sîrbu Boris a comis infracțiunile prevăzute de art.art.27, 171 alin.(1), 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Pruteanu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Boris a contestat-o cu recurs ordinar, care invocând temeii pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Sîrbu Boris să fie achitat pe motivul, că acțiunile lui nu întrunesc semnele de constituire a infracțiunii încriminate.

În susținerea recursului apărătorul a indicat că, nici instanța de fond, nici cea de apel nu au supus analizei declarațiile părții vătămate, care au avut o importanță decisivă la emiterea sentinței de condamnare și la menținerea acesteia de către instanța de apel, în care se conțin divergențe esențiale și care pun la îndoiala veridicitatea acestora.

La fel, apărătorul susține că instanța de apel eronat a apreciat declarațiilor martorului I. Anton invocând că nu au relevanță la caz, or, de fapt, acesta a declarat ca Xxxxx mai tot timpul umbla beată... (f.d.206). El a întreținut relații de concubinaj cu. Xxxxx timp de 2 ani, au fost cazuri când Xxxxx s-a adresat la poliție pe motiv că densul a refuzat să întrețină relații sexuale cu dânsa.

În opinia părții apărării, declarațiile martorului Xxxxx, care de altfel coroborează cu declarațiile martorilor, soților Xxxxx, denota că Xxxxx făcea abuz de alcool, iar declarațiile acesteia, în coraport cu divergențele din cadrul audierilor acesteia, menționate supra, trezesc suspiciuni și pun la îndoiala veridicitatea lor.

Instanța de apel nu a luat în considerație că, Sîrbu Boris atât la etapa urmăririi penale, cât și în cadrul audierilor în ambele instanțe de judecată, Sîrbu Boris a dat declarații consecvente, și a menționat ca în ospetie la Xxxxx de unul singur a fost doar o singură data, pe 05 iunie, când a fost chemat prin telefon de însăși Xxxxx, a mai fost de câteva ori la Xxxxx, dar în aceste cazuri era de față și concubinul ultimei, Xxxxx. Când a fost de unul singur, au băut în doi cu Xxxxx vreo 6-7 litri de vin, s-au îmbătat ambii și au adormit pe paturi diferite. În timpul somnului a simțit că cineva î-i descheie pantalonii, a văzut-o pe Xxxxx, care avea asupra sa doar un halat, în rest era dezbrăcată. Din cauza că era beat, nu era în stare să întrețină relații sexuale, lucru ce-l voia Xxxxx. El a vrut să plece, iar între timp Xxxxx le-a sunat, din ce motiv el nu cunoaște, la vecini și peste ceva timp au venit soții Xxxxx, care i-au cerut să plece, lucru ce el l-a și făcut. Nu a întreținut niciodată relații sexuale cu Xxxxx.

6. Procurorul a depus referință privind opinia sa, asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeieri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de

apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat se atestă, că apărarea invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În esență, argumentele părții apărării se concentrează asupra faptului că, instanța de apel a dat o apreciere eronată materialului probator prezentat la dosar prin ce a concluzionat greșit asupra vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art.27, 171 alin.(1), 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Verificând actele cauzei, raportate la criticele avansate de recurent, instanța de recurs notează că acestea nu și-au găsit confirmarea, iar soluțiile adoptate pe marginea acestei spețe atât de către instanța de fond, cât și de cea de apel, sunt legale, întemeiate și urmează a fi menținute integral.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative, fără a-și argumenta motivul invocat, ceea ce duce și la respingerea acestui argument.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, decizia atacată cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Analizând conținutul materialelor dosarului, Colegiul penal concluzionează că, instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art.art.27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere corespunzătoare esenței conținutului probei, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, nefiind stabilite careva discrepanțe vădite între conținutul probei și constatările instanței, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului Sîrbu Boris în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.27, 171 alin.(1) și 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Totodată, recursul apărării nici nu este motivat sub aspectul erorilor de drept invocate, iar majoritatea argumentelor constituie un dezacord cu aprecierea de către instanțe a probelor cercetate, însă la acest capitol instanța de recurs notează că recurentul nu a ținut cont de faptul că reaprecierea probelor nu poate constitui temei de recurs, deoarece instanța de recurs, potrivit prevederilor legale, urmează să se expună asupra erorilor de drept admise de instanțele de grad inferior la judecarea unei cauze penale.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art.427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate și reapreciate de către instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Aprecierea probelor de către instanțele de fond poate să fie recunoscută ca o eroare gravă de fapt și reținută de instanța de recurs, doar în cazul unor expuneri denaturate - ce nu corespund conținutului factual a probelor, sau neluarea în considerare a acestora.

Mai mult, Colegiul penal nu a constatat discrepanța între cele reținute de instanța de apel în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

Astfel, este întemeiată concluzia instanței de apel precum că învinuirea înaintată inculpatului prin rechizitoriu este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc indubitabil vinovăția acestuia.

Din considerentele menționate supra, Colegiul penal conchide că, în speță nu sunt incidente temeiurile de casare prevăzute la pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Cu referire la temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct. 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, și anume că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art.art.27, 171 alin.(1) și 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal, Colegiul penal menționează următoarele.

Potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

În conformitate cu materialele cauzei, Sîrbu Boris a fost recunoscut vinovat de către prima instanță în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.27, 171 alin.(1), 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel.

Raportând argumentele recursului la conținutul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel a dat o argumentare amplă soluției pronunțate, apreciind cu certitudine că, în baza probelor cercetate, vinovăția lui Sîrbu Boris în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.27, 171 alin.(1) și 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal, a fost dovedită pe deplin.

La caz, Colegiul penal reține, că argumentele invocate în cererea de recurs au constituit obiect de examinare în cadrul judecării cauzei în instanța de apel, cărora le-a fost dată aprecierea și motivarea corespunzătoare.

Având în vedere motivele ce au stat la baza pronunțării soluției contestate, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la o concluzie întemeiată privind vinovăția lui Sîrbu Boris în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Așadar, nu pot fi reținute argumentele apărării precum că în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii, or, din conținutul deciziei atacate rezultă cu claritate că instanța de apel, a apreciat obiectiv cumulul de probe, constatând că argumentele apărării despre nevinovăția inculpatului în comiterea faptelor penale incriminate se combat prin totalitatea de probe cercetate în ședința de judecată, care demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.27, 171 alin.(1) și 27, 171 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Astfel, versiunea prezentată de către apărare asupra probelor puse la baza condamnării inculpatului, nu poate constitui temei de admitere a recursului, or, la etapa judecării recursului instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate.

Mai mult, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aceste aspecte contestate și în prezentul recurs, nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa, detaliat și argumentat asupra fiecărei chestiuni esențiale particulare speței.

Motivarea din decizia instanței de apel, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își

motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal conchide că, la examinarea recursului declarat de avocatul Pruteanu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Boris, nu au fost stabilite careva erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Boris, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe ***Sîrbu Boris*** xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la **15 octombrie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda